

"Stařenka Buchlovská / příkop jak rakev přelézala" [citace převážně z knihy *Za oknem Erben*]. Jindy dokáže črtat psychologicky přesně, ač zároveň s jemnou neurčitostí: "Ten věčný ozim / v koutku úst". - Právě tak člověk vnímá svět, své blízké: asociacemi deroucími se za nehty až bolestivě, avšak bez zřetelného doslovení konečné pravdy. sociace s *ozimem* vjem tváře obohacuje, barevně tónuje - a přesto tu z ýva syro-

vosť prvotní
-ne!y"~"!!lelno~šiITicléiOKOnCě9JO vícpřop6léna s myst~riem"
okolního světa.

Impulzivním chutnáním jazyka - na patře zkušenosti - dovede Kovanda vykouzlit letmé přívlastky plné dravé hloubky a zároveň dráždivé ambivalence. Školáci strhnou prsaté spouzačce na plovárně *šprndu* a: "Náhle jsme viděli / ta prsa pokoušaná / zkušební"... Dívčím prsům nepatřičný, jakoby namátkou ze vzduchu vyhmátlý "dílenský" přívlastek - *zkušební* - rozkryje náhle celou strž osudu, příkře rozevřenou za pubertálním škádlením; vteřinový pohled na nahá prsa *zakousne se* do paměti na celý život a nevývratně si bude žádat přívlastků stejnéletných, přesných a příkrých, jako byl on sám.

Přijde-li na to, dovolí si Kovanda i jakoby "konvenčně" laděné poetické přirovnání, avšak i tomu dodá osobitou všední melancholii a originalitu: "Na nebi měsíc / jak prázdná objímka". Nelze si nevšimnout, jak je zdánlivě hravá, "ilustrativní" představa vjemově přesně ukotvena: měsíc je skutečně spíš jen objímkou cizímu světlu, navíc nám v uších okamžitě zazní to drobné *bílé skřípnutí* zasouvané žárovky. . .

Vedle toho u Kovandy nalezneme i vize záměrně se ztrácející v nejasnu svého vzniku. Básník nic zbytečně nevysvětluje, rád nechá kořínky obaleny nánosy okolní prsti a nakonec tak paradoxně dohmátne k poznání jedinečnějšímu o to, že utkvělo v prostoru jen jako letmé odstříknutí barvy od štětce: "Dětství: / Ucho od antuky..." Není jasné, z čeho konkrétně povstala, čím přesně je důležitá vize "ucha od antuky". A přece se před námi hned rozprostře celý kosmos náhodných střetů, nepravděpodobných "škrtnutí nehem", letmých pachů, nárazů, dětských karambolů, pádů a oděrek, jež fixovány vzpomínkou nakonec tvořitrest' našeho bytí. Od nich se odvíjíme, to jsou naše formativní